

Hoop?!

in
Libanon
en Syrië

SANFRANCISCO
CALIFORNIA

Diaconaal project 26-28

Een actie van:

hgub

Pastor Adon

Pastor Adon uit Syrië heeft in Libanon gestudeerd, maar voelt zich door God geroepen om de kerk in Syrië te dienen. Hij is nu predikant in Homs, maar dat is niet altijd makkelijk. Hij vertelt hoe de kerk in rap tempo verandert. Afgelopen jaar had hij maar twee dopelingen, één trouwerij en tegelijkertijd tientallen begrafenis.

Veel jongeren trouwen niet meer en door de oorlog in Syrië zijn er in vluchtelingenkampen maar liefst 7 keer zoveel vrouwen als mannen. Het grootste gedeelte van de jongeren trekt weg uit Syrië, omdat je op een gewoon salaris geen leven kunt opbouwen.

Ook vertelt pastor Adon over de regimewissel en hoe bedreigend deze was. Toen de HTS rebellen Aleppo hadden veroverd, vluchtte al zijn kerkleden weg naar een kustplaats die nog veilig leek te zijn. Samen met zijn vrouw besloot hij te blijven, want als je wegvlucht lijkt het ook alsof je iets te verbergen hebt. Toen ze 's ochtends de kerkklokken hadden geluid, waren ze de enige twee mensen in de kerk. De nacht erop wisten ze niet of ze de overname van Homs zouden overleven. Toch sliep pastor Adon die nacht goed: 'Als ik moet sterven om Jezus wil, dan is het goed!'

De volgende dag was het de Imam die als eerste contact met hem opnam om te checken of hij in orde was. Tegelijkertijd voelen christenen zich mee bedreigd. Door de regimewissel is het klimaat op straat veranderd en is het zelfs weer mogelijk om de IS vlag op straat te kopen. Pastor Adon vertelt hoe er de dag voordat we hem spreken zelfs een jongere uit zijn kerk is doodgeschoten.

Toch geeft hij niet op. Hij vertelt ook hoe hij zich na de nodige omwegen geroepen voelde om theologie te studeren. En hoe hij nu vanuit de kerk in Homs diaconale en medische hulp probeert te geven, hoe ze omzien naar de meest kwetsbaren om hen heen.

Waar haalt hij zijn hoop vandaan, midden in de uitzichtloosheid van Syrië? Hij vertelt over de lach die hij op zijn gezicht krijgt als hij naar zijn pasgeboren dochtertje kijkt en hoe hij erop vertrouwt dat, ondanks alles, God er altijd bij zal zijn.

- Wat valt je op of wat raakt je in het verhaal van pastor Adon?
- Op welke manier merk je dat pastor Adon hoop vindt of blijft houden?
- In hoeverre herken je dat er een crisis kan zijn in je leven?
Speelt je geloof in God daar nog een rol bij?
- Hoe zou jij zelf een hoopgever kunnen zijn voor anderen?
Kun je een concreet voorbeeld bedenken?

Asia

Asia* (niet haar echte naam) is opgegroeid in een conservatieve Islamitische familie in Syrië en moest altijd een hijab dragen. Ze is nu 28 jaar en vertelt hoe ze 5 jaar geleden Jezus heeft leren kennen. Haar levensverhaal is ingrijpend.

Ze vertelt hoe ze als jonge tiener door haar opa is verkracht. Ze woonden als familie in één huis en deze ingrijpende ervaring had grote impact op haar gevoel van veiligheid. Ze ging als tiener op onderzoek uit en ontdekte dat seksueel geweld vaker voorkomt in de conservatieve hoek van de Islam. Toen later ook nog haar vader overleed, waar ze een goede band mee had, kwam ze in conflict met Allah. Hoe kon Hij dit allemaal laten gebeuren?

Eén nacht kon ze niet meer slapen. Ze vertelt hoe ze 's ochtends vroeg een lange wandeling maakte en worstelde met Allah. Dit was het moment waarop ze besloot om als atheïst verder te gaan. Ze wist niet waarom, maar gelijk na haar keuze om atheïst te worden, klopte ze aan bij haar muziekdocent waarvan ze wist dat hij christen was. Eenmaal binnen begon ze te huilen en de tranen bleven maar komen. De muziekdocent en zijn vrouw hebben haar lang vastgehouden en getroost. In hun omhelzing voelde ze zoveel liefde en vrede. Later is ze teruggegaan, want ze wilde weten waar die vrede toch vandaan kwam. Toen het echtpaar vertelde dat dit door Jezus kwam, is ze meer vragen gaan stellen over het christendom. Zij moedigden haar aan om de Bijbel te lezen en zoveel vragen te stellen als ze maar wilde.

Na een aantal maanden kwam ze tot geloof in Jezus. Ze legde haar Bijbel zichtbaar op tafel in haar slaapkamer en dat werd toegelaten zonder dat iemand het erover had. Na verloop van tijd wilde ze graag naar de kerk gaan, maar ze durfde niet in haar hijab. Toen gaf haar moeder ineens aan de hijab niet meer te willen dragen. Dit stuitte op groot verzet in de familie. Haar opa zette haar moeder, samen met het gezin op straat. Hoewel dit een grote crisis was, kon ze hierdoor wel haar hijab afdoen en naar een kerk gaan.

Er kwam al snel hulp op hun pad, waardoor ze werk en een eigen woonplek vonden. Nadat ze in de kerk zondagsschool was gaan geven, kreeg ze het verlangen om theologie in Libanon te studeren. Omdat sommige mensen uit haar eerdere vriendengroep nog steeds conservatief islamitisch zijn, is het gevaarlijk als zij erachter komen dat ze dit studeert. Toch voelt ze zich hier geroepen, om te leren hoe ze het Evangelie ook weer kan delen met anderen!

- Wat valt je op of wat raakt je in het verhaal van Asia?
- Op welke manier merk je dat Asia hoop vindt of blijft houden?
- In hoeverre herken je dat er een crisis kan zijn in je leven?
Speelt je geloof in God daar nog een rol bij?
- Hoe zou jij zelf een hoopgever kunnen zijn voor anderen?
Kun je een concreet voorbeeld bedenken?

Lory

Lory is een Armeens Syrische jongere van 18 jaar. Ze woont al sinds haar 7^e samen met haar oma en twee ooms in Libanon. Hoe is het om als jongere op te groeien in Libanon? Lory vertelt over de grote impact van de financiële crisis op het leven van jongeren. Ook al kun je studeren, de werkloosheid is zo groot, dat de kans klein is dat je werk vindt waarvoor je bent opgeleid. Veel jongeren emigreren daarom naar het buitenland.

Ook ziet ze de depressie onder jongeren toenemen. Vroeger zag je altijd wel een paar jongeren die depressief waren in de klas, maar nu lijkt het wel of er een wolk over de hele klas hangt. Toch is Lory zelf niet terneergeslagen, ze vertelt hoeveel het geloof voor haar betekent en dat ze daarin de moed vindt om door te blijven gaan.

Maar ook haar leven heeft moeilijke momenten gekend. Haar ouders zijn gescheiden en haar vader woont nog in Syrië. Daardoor verbleef ze illegaal in Libanon en dat werd een probleem toen ze examen wilde doen op school. Op haar 16^e is ze alleen naar Syrië gereisd om de juiste documenten te kunnen regelen, hiervoor moest ze echter in het geheim 's nachts door de bergen terug reizen.

Ze vertelt hoe spannend de reis was en hoe ze, nadat ze haar papieren had gekregen, in een groep met vrouwen werd ingedeeld. De mannen zouden over een steile berg proberen illegaal over de grens te komen. Voor de vrouwen was een veel langer, maar beter begaanbaar pad over de bergen bedoeld. Onderweg ontdekte Lory dat ze de enige christen was in de groep van moslimvrouwen. Zij reisden met elkaar en zeiden recht in haar gezicht dat ze zich niet om haar bekommerden.

Toen kwam er een moment dat ze niet verder konden reizen. Ze vertelt hoe bang ze was en dat ze zich heeft afgezonderd om te kunnen bidden. In dat moment gebeurde er iets bijzonders. Ze voelde ineens zo duidelijk de aanwezigheid en vrede van God. Dat gaf haar moed om door te gaan.

Met een paar vrouwen zijn ze als nog over de steile route voor mannen gegaan. Na uren lopen werd het al licht terwijl ze precies bij een militair gebouw in de buurt waren en gezien konden worden. Toch hebben ze veilig Libanon bereikt en voor Lory was deze ervaring op de berg hét moment in haar leven dat ze wist dat ze haar leven aan God wilde toewijden.

- Wat valt je op of wat raakt je in het verhaal van Lory?
- Op welke manier merk je dat Lory hoop vindt of blijft houden?
- In hoeverre herken je dat er een crisis kan zijn in je leven?
Speelt je geloof in God daar nog een rol bij?
- Hoe zou jij zelf een hoopgever kunnen zijn voor anderen?
Kun je een concreet voorbeeld bedenken?

